

*În care vedem că misiunea mea
de salvare merge foarte prost*

În vinerea de dinaintea vacanței de iarnă, mama mi-a făcut bagajul: mi-a pus într-o geantă tot ce-aveam nevoie pentru o noapte, plus câteva arme letale, și m-a dus la un internat nou. Pe drum, le-am luat și pe prietenele mele Annabeth și Thalia.

Am făcut opt ore cu mașina de la New York la Bar Harbor, în statul Maine. Lapovița și ninsoarea cădeau pe autostradă. Annabeth, Thalia și cu mine nu ne mai văzuserăm de câteva luni, dar, din cauza viscolului și a gândurilor legate de ceea ce urma să facem, eram prea îngrijorați ca să vorbim. Nu și mama. Ea vorbește *mai mult* când e îngrijorată. Când am ajuns în sfârșit la Westover Hall, se întunecase, iar ea le povestise lui Annabeth și Thaliei absolut toate poveștile jenante din copilăria mea.

Thalia a șters aburul de pe geamul mașinii și a privit afară.

— O, da. O să fie distractiv.

Westover Hall semăna cu castelul unui cavaler aflat de partea răului. Era construit din piatră neagră și avea turnuri, ferestre înalte și înguste și două uși imense de lemn. Se afla pe o stâncă înzăpezită, de unde domnea asupra pădurii înghețate și a oceanului involburat, cenușiu.

— Sigur nu vrei să vă aștept? a întrebat mama.

— Nu, mulțumesc, mamă, am spus. Nu știu cât o să dureze. O să fim bine.

— Dar cum o să vă întoarceți? Sunt îngrijorată, Percy.

Am sperat că nu m-am înroșit. De parcă nu era suficient că depindeam de mama ca să mă conducă la luptă.

— E în regulă, doamnă Jackson, i-a zâmbit liniștitor Annabeth.

Părul ei blond era ascuns sub o căciulă de schi, iar ochii ei cenușii aveau culoarea oceanului.

— O s-avem noi grijă să nu intre în necazuri.

Mama a părut că se liniștește. Ea crede că Annabeth e semizeul cel mai cu capul pe umeri care-a ajuns vreodată în clasa a opta. E convinsă că Annabeth e cea care mă salvează de obicei. Are dreptate, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și convină situația.

— Bine, dragilor, a spus mama. Aveți tot ce vă trebuie?

— Da, doamnă Jackson, a zis și Thalia. Mulțumim că ne-ați adus.

— Mai vreți pulovere? Aveți numărul meu de mobil?

— Mamă...

— Ambrozia și nectarul, Percy? Și o drahmă de aur în caz că trebuie să iei legătura cu tabăra?

— Mamă, serios! Ne descurcăm. Haideți, fetelor!

A părut puțin jignită și mi-a părut rău, dar abia așteptam să ies din mașină. Dacă mama mai spunea o singură poveste despre cât de drăguț arătam în cadă la vârsta de trei ani, aveam de gând să mă afund în zăpadă și să rămân acolo până aș fi murit înghețat.

Annabeth și Thalia m-au urmat. Vântul îmi trecea prin haină ca un pumnal înghețat.

— Maică-ta e foarte mișto, Percy, a spus Thalia, imediat ce mașina mamei nu s-a mai văzut.

— E destul de în regulă, am recunoscut. A ta cum e? Mai ții legătura cu ea?

În clipa în care am spus asta, mi-am dorit să nu fi zis nimic. Thalia se pricepe de minune să se uite urât, ceea ce se potrivește perfect cu hainele punk pe care le poartă mereu – jachetă militară zdrențuită, pantaloni din piele neagră și bijuterii din lanț, dermatograf negru și ochii de un albastru intens. Dar privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi câștigat orice competiție de genul ăsta.

— Dacă asta ar fi fost treaba ta, Percy...

— Să intrăm, ne-a întrerupt Annabeth. Grover ne așteaptă.

Thalia a privit spre castel și s-a înflorat.

— Ai dreptate. Mă întreb ce-a descoperit aici de ne-a chemat în ajutor.

Am privit în sus la Westover Hall, spre turnurile întunecate.

— Nu ceva bun, am zis.

*

Ușile de stejar au scârțâit când le-am deschis și am pătruns cu toții în holul de la intrare, odată cu un vârtej de zăpadă.

Tot ce-am putut spune a fost:

— Uau!

Locul ăla era imens. Pereții erau acoperiți cu steaguri de luptă și vitrine cu arme: puști antice, topoare de luptă și o grămadă de alte chestii. Știam că la Westover fusese o școală militară sau așa ceva, dar decorațiunile alea erau mult prea multe. Serios.

Mi-am dus mâna la buzunar, unde-mi țineam pixul magic, Anaklusmos. Deja simțeam că ceva nu era în

regulă cu locul ăsta. Avea ceva periculos. Thalia își mângâia brățara de argint, obiectul ei magic preferat. Știam că ne gândim la același lucru. Urma o luptă.

— Mă întreb unde..., a început Annabeth să spună.

Atunci ușile s-au trântit în spatele nostru cu o bufnitură.

— Buuun, am mormăit. Cred că o să stăm o vreme pe-aici.

Din celălalt capăt al holului se auzea muzică. Părea să fie muzică de dans.

Ne-am ascuns bagajele după o coloană și am pornit pe hol. Nu ajunseserăm foarte departe când am auzit zgomot de pași pe podeaua de piatră și din întuneric ne-au tăiat calea un bărbat și o femeie.

Amândoi aveau părul cărunt, tuns scurt, și uniforme negre în stil militar, cu ornamente roșii. Femeia avea o mustață subțire, iar tipul era perfect ras, ceea ce mi s-a părut total de-a-ndoaselea. Amândoi aveau un mers țeapăn, de parc-ar fi avut un băț în fund.

— Ei bine? a întrebat femeia. Ce căutați aici?

— Ăăă... Mi-am dat seama că nu mă gândisem la asta. Fusesem atât de preocupat să ajung la Grover și să aflu care era problema, că nu mă gândisem că cineva ar putea lua la întrebări trei copii care se furișează noaptea într-o școală. În mașină nu discutaserăm deloc despre cum o să ajungem înăuntru. Am spus:

— Doamnă, noi tocmai...

— Ha! a exclamat bărbatul, făcându-mă să tresar. Vizitatorii n-au voie la dans! O să fiți dați afaaaaaară!

Avea accent – probabil, francez. Pronunța *r*-ul ca francezii, era înalt și avea o față agresivă. Când vorbea, nărilor i se umflau, așa că era greu să te abții să nu te

holbezi la nasul lui, și avea ochii de două culori – unul căprui și unul albastru, ca ai unei pisici vagaboande.

Cred că era pe punctul de-a ne arunca afară, în zăpadă, când Thalia a pășit în față și a făcut un gest foarte neașteptat.

A pocnit din degete. S-a auzit un sunet clar și puternic. Poate că doar mi s-a părut, dar am simțit cum o rafală de vânt pornește din mâna ei și cuprinde întreaga încăpere. Ne-a atins pe toți, făcând ca steagurile de pe pereți să fâlfâie.

— O, dar nu suntem vizitatori, domnule, a răspuns Thalia. Noi învățăm aici. Ne cunoașteți: eu sunt Thalia. Iar ei sunt Annabeth și Percy. Suntem în clasa a opta.

Profesorul și-a mijit ochii de culori diferite. Nu știam ce-avea de gând Thalia. Acum urma, probabil, momentul în care eram pedepsiți pentru c-am mințit și eram aruncați afară, în zăpadă. Dar bărbatul părea să ezite.

S-a uitat la colega lui și a întrebat:

— Doamnă Gottschalk, îi cunoașteți pe acești elevi?

În ciuda pericolului, a trebuit să-mi mușc limba ca să nu izbucnesc în răs. O profesoară pe nume *Got Chalk*¹? Trebuia să fie o glumă.

Femeia a tresărit, ca ieșită din transă.

— Eu... da. Cred că da, domnule. S-a încruntat la noi. Annabeth. Thalia. Percy. De ce-ați ieșit din sala de sport?

Înainte să răspundem, s-au auzit alți pași și a apărut Grover, gâfâind.

— Ați ajuns! Ați...

S-a oprit brusc când i-a văzut pe cei doi profesori.

— O, doamna Gottschalk. Thorn! Eu, aaa...

¹ Numele profesoarei Gottschalk se pronunță la fel ca „Got Chalk“, care s-ar traduce prin „ai cretă“.

— Ce se întâmplă, domnule Underwood? a întrebat tipul, care probabil că era Thorn. După ton, era clar că-l detesta pe Grover. Cum adică, *au ajuns*? Acești elevi locuiesc aici.

Grover a înghițit în sec.

— Da, domnule. Desigur. Am vrut să spun că mă bucur c-au ajuns specialiști... în făcutul punch-ului pentru seara de dans! E un punch grozav. Iar ei au ajuns specialiști!

Thorn ne-a aruncat o privire. Am ajuns la concluzia că unul dintre ochi trebuie să fi fost de sticlă. Cel căprui? Cel albastru? Se uita la noi de parc-ar fi vrut să ne azvârle din turnul cel mai înalt al castelului, dar doamna Gottschalk a spus visătoare:

— Da, punch-ul e excelent. Acum plecați, cu toții. Și să nu mai ieșiți din sala de sport!

N-am așteptat să ni se spună de două ori. Am plecat împărțind o mulțime de „Da, doamnă“, „Da, domnule“ și câteva saluturi, pentru că situația părea s-o ceară.

Grover ne-a zorit pe hol în direcția de unde se auzea muzica.

Simțeam privirea profesorilor țintuindu-mă, dar m-am apropiat din mers de Thalia și am întrebat-o în șoaptă:

— Cum ai făcut chestia aia cu pocnitul din degete?

— Te referi la Ceață? Încă nu ți-a arătat Chiron cum se face?

Mi s-a pus un nod în gât. Chiron era instructorul-șef din tabăra noastră, dar nu-mi arătase cum să fac asta. De ce-i arătase Thaliei și mie nu?

Grover ne-a grăbit spre o ușă pe care scria SALA DE SPORT. În ciuda dislexiei mele, asta am reușit să citesc.

— La fix! a spus Grover. Slavă zeilor c-ați ajuns!

Annabeth și Thalia l-au îmbrățișat pe Grover. Eu am bătut palma cu el.

Mă bucuram să-l văd după atâtea luni. Era puțin mai înalt și-i mai apăruseră tuleie în barbă, dar în rest arăta la fel ca întotdeauna când voia să treacă drept om – cu o șapcă roșie peste părul șaten și creț, care-i ascundea coarnele de țap, cu blugi largi și adidași cu talpă falsă care-i ascundeau picioarele cu blană și copite. Purta un tricou negru și mi-au trebuit câteva secunde ca să citesc ce scria pe el: WESTOVER HALL: LUPTĂTOR. Nu eram sigur dacă era un soi de rang de-al lui Grover sau doar deviza școlii.

— Deci, ce-i atât de urgent? l-am întrebat.

Grover a inspirat adânc.

— Am găsit doi.

— Doi semizei? a întrebat Thalia surprinsă. Aici?

Grover a dat din cap aprobator.

Era mare lucru să găsești până și un singur semizeu. În ultimul an, Chiron le ceruse satirilor să lucreze suplimentar și-i trimisese prin toată țara ca să scotocească prin toate școlile, de la clasa a patra în sus, până la liceu, în căutare de posibili recruți. Erau vremuri disperate. Pierdeam acoliți. Aveam nevoie de toți noii luptători pe care-i puteam găsi. Problema era că pur și simplu nu existau destui semizei.

— Un băiat și sora lui, ne-a spus. Au zece, respectiv doisprezece ani. Nu le cunosc ascendența, dar sunt puternici. Suntem în criză de timp. Am nevoie de ajutor.

— Sunt și monștri?

— Unul, a răspuns Grover neliniștit. Și suspectează ceva. Nu cred că-i convins, dar azi e ultima zi din trimestru. Sunt sigur că nu-i va lăsa pe cei doi să plece din campus fără să afle adevărul. Ar putea fi ultima noastră

șansă! De fiecare dată când încerc să mă apropiu de ei, e mereu acolo și mă blochează. Nu știu ce să mai fac!

Grover s-a uitat disperat la Thalia. Am încercat să trec peste asta. Odinioară, Grover îmi cerea mie sfatul, dar Thalia era mai mare în rang. Nu doar pentru că tatăl ei era Zeus. Thalia avea mai multă experiență ca oricare dintre noi în a-i ține la distanță pe monștrii din lumea reală.

— Bun, a spus. Cei doi semizei sunt la dans?

Grover a încuviințat din cap.

— Atunci, să dansăm, a zis Thalia. Cine e monstrul?

— O, a răspuns Grover, privind neliniștit în jur. Tocmai l-ați cunoscut. Directorul adjunct, Thorn.

*

Chestia cu școlile militare e că puștii o iau razna cu totul când se organizează vreun eveniment special și pot renunța la uniformă. Cred că de vină e strictetea din restul timpului – au impresia că trebuie să compenseze sau ceva de genul ăsta.

Podeaua sălii de sport era plină de baloane negre și roșii, iar puștii și le aruncau unii altora în față sau încercau să se stranguleze reciproc cu ghirlandele din crep lipite pe pereți. Fetele se plimbau de colo-colo în mici grupuri, așa cum fac mereu, machiate strident și purtând maieuri cu bretele subțiri, pantaloni în culori țipătoare și pantofi care arătau ca niște instrumente de tortură. Din când în când, îl înconjurau pe câte un ghinionist ca un banc de piranha, țipând și chicotind, iar când, în sfârșit, treceau mai departe, băiatul avea panglici în păr și era plin de urme de ruj pe față. Câțiva dintre cei mai

mari semănau mai degrabă cu mine – erau stânjeniți, stăteau pe margine și încercau să se ascundă, de parcă în orice moment ar fi trebuit să lupte pentru a-și salva viața. Desigur, în cazul meu, asta era adevărat...

Grover ne-a arătat cu o mișcare a capului doi copii mai mici care se certau în tribune: Bianca și Nico di Angelo...

— Ei sunt.

Fata purta o șapcă verde, largă, de parcă încerca să-și ascundă fața. Băiatul era, în mod evident, fratele mai mic. Amândoi aveau păr castaniu mătășos și pielea măslinie și gesticulau întruna când vorbeau. Băiatul amesteca un teanc de cartonașe. Sora lui părea să-l certe pentru ceva. Se tot uita în jur de parc-ar fi simțit că ceva nu era în regulă.

— Ei au... adică... le-ai spus? a întrebat Annabeth.

Grover a clătinat din cap.

— Știți și voi cum e. Asta i-ar putea pune și mai mult în pericol. Odată ce-și dau seama cine sunt, mirosul lor devine mai puternic.

S-a uitat la mine și l-am aprobat. Nu înțelesesem prea bine cum le „miros“ semizeii monștrilor și satirilor, dar știam că propriul miros îți putea aduce moartea. Și cu cât deveneau un semizeu mai puternic, cu atât miroseai mai rău ca prânzul unui monstru.

— Păi, hai să-i luăm și să plecăm de-aici, am spus.

Am luat-o înainte, dar Thalia m-a prins de umăr. Directorul adjunct, Thorn, se strecurase pe o ușă de lângă tribune și stătea lângă frații di Angelo. A dat din cap cu răceală în direcția noastră. Ochiul lui albastru părea să strălucească.

Judecând după expresia feței, mi-am dat seama că Thorn nu se lăsase păcălit de trucul Thaliei cu Ceața.

Bănuia cine eram. Aștepta doar să vadă de ce ne aflam acolo.

— Nu te uita la ei, a ordonat Thalia. Trebuie să așteptăm momentul potrivit ca să-i abordăm. Să ne prefacem că nu suntem interesați de ei. Să-l inducem în eroare.

— Dar cum?

— Suntem trei semizei puternici. Prezența noastră ar trebui să-l zăpăcească. Amestecați-vă în mulțime. Comportați-vă firesc. Dansați puțin. Dar nu-i pierdeți din ochi pe puști.

— Să dansăm? a întrebat Annabeth.

Thalia a dat din cap. A ascultat cu atenție muzica și s-a strâmbat.

— Bleah. Cine a pus Jesse McCartney?

Grover a părut jignit.

— Eu.

— Pe toți zeii, Grover. E jalnic. Nu poți pune, să zicem, Green Day sau așa ceva?

— Green ce?

— Las-o baltă. Hai să dansăm.

— Dar eu nu știu să dansez!

— Ba știi, dacă conduc eu, a spus Thalia. Haide, satirule.

Grover a țipat când Thalia l-a apucat de mână și l-a condus pe ringul de dans.

Annabeth a zâmbit.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Nimic. Mă bucur că Thalia s-a întors.

Annabeth mă depășise în înălțime de vara trecută până acum, ceea ce mă cam deranja. Înainte nu obișnuia să poarte bijuterii, cu excepția colierului de mărgelă din Tabăra Semizeilor, dar acum purta niște cercei mici de argint în formă de bufnițe – simbolul mamei ei, Atena.